

Wachten

Janice bivakkeert nog op de oevers van de slaap als de bel gaat. Hard. Schel. Onmiddellijk schiet ze omhoog, stoot haar hoofd en vloekt hardop. Tranen schieten in haar ogen. Op haar elleboog steunend voelt ze met haar hand voorzichtig aan de zere plek. Dan ruikt ze aan haar vingers: bloed. 'Gódver.' Terwijl ze op handen en knieën gaat zitten vliegt de realiteit haar als een viruswaanzinnige aan. De deur, het slot, haar krachteloze handen. Acuut begint ze naar adem te happen. Haar zwetend lijf schudt onhoudbaar mee op het staccato ritme van haar bonkend hart. 'Rustig, Janice,' spreekt ze zichzelf toe. 'Rustig blijven.' Ze likt het bloed van haar vingers en probeert een haarlok uit haar gezicht te veggen, maar die zit vastgeplakt in haar gesprongen mondhoek. Ze klauwt haar ringvinger en duim rond de koppige haren en trekt ze los uit het opgedroogde slaapslijm. Een paar grijze haren breken af. Met de punt van haar tong likt ze de harde richel tussen haar lippen schoon. Intussen probeert ze haar adem naar haar buik te sturen om haar hart tot bedaren te brengen.

'Rustig.' Haar rechterknie doet pijn. Ze verschuift de dikke handdoek onder zich, strijkt de kreukels eruit. Dan draait ze een kwartslag en probeert in kleermakerszit te gaan zitten, maar haar benen zijn te lang en te stijf om de hoek te maken. Of het bad is te klein.

De bel gaat opnieuw. Lang. Kort. Laaaaang. De aanbeller laat zijn vinger er gewoon op liggen lijkt het wel. Ineens valt het Janice op dat er geen geblaf klinkt. Gisteren deed hij het nog, denkt ze, blaffen als de bel ging. Of was dat eergisteren? Zou ie? 'Nee,' zegt ze hardop, 'die kant gaan we niet op, Janice.' Ze spreekt haar naam met een overdreven Amerikaans accent uit: Djènis. Ze richt haar gezicht naar de deur, alsof ze dan beter zou kunnen horen en wacht. Niets. 'Djèn, Djèn, Djèn, papadadadada,' zingschreeuwt ze dan. 'Djèn, Djèn, Djèn.' Ze begeleidt zichzelf door in driekwartsmaat met de haarborstel op de radiator naast het bad te timmeren. Kleng, kleng, kleng. Als ze stilhoudt klinkt weer de bel. 'Hallo, hallo, hierooo! Ik zit hier!' Later zouden de burens in haar appartementsgebouw tegen de verzamelde journalisten verklaren dat ze al die tijd niets hadden gehoord, geen menselijke stem althans, hoogstens een hond die jankte of een kraai die kraste. En wel een gekmakend getik, nu je het vraagt, alsof er iemand op de buizen van de cv-installatie zat te hameren. Maar dat ze niet hadden kunnen bevroeden dat die lieve buurvrouw, enfin, dat hen dus niets te verwijten viel. Diezelfde woorden zou de huisbaas trouwens ook gebruiken. Maar daar zou de rechter anders over denken. Verwijtbaar, achterstallig onderhoud, laakbaar. Dat waren de termen die zouden rondzingen in de berichtgeving over de zaak.

Als het bellen stopt en het stil blijft, begint Janice te lachen, met lange uithalen en dikke tranen die over haar wangen stromen. Dan pakt ze de grote schelp van de badrand en houdt hem tegen haar oor. Krampachtig dirigeert ze haar gedachten naar de Zeeuwse kust. Hoe ze over de duinen komt aanlopen en ineens de zee ziet. En ruikt. Hoe de zon haar gezicht streelt, de wind door haar blonde haar woelt. Hoe ze met haar blote voeten de geribbelde houten treden beklimt van de strandtent. Hoe de ijsklontjes tinkelen in haar glas gin-tonic, hoe ze lachend proost met Yves. De geur van oud frituurvet omzeilt ze. Liever geniet ze van de oester die bovenop haar glas geserveerd wordt. Ze likt langs haar lippen en proeft de zilte smaak van zeewater, die zoveel lijkt op de snot en tranen die ze met de achterkant van haar hand wegveegt. Als ze een slok uit haar glas neemt, klapperen haar tanden tegen het plastic. 'Tijd om op te staan, Djen,' zegt Janice hardop. Ze pakt de badrand vast, zwaait eerst haar linkerbeen erover, dan haar rechter. Op de tast schuifelt ze naar de deur, voelt aan het slot, alsof ze een wonder verwacht. Ze drukt op het lichtknopje en knippert een paar keer tegen het felle licht. Met een washandje wast ze haar gezicht, smeert zorgvuldig dagcrème op en zet met haar mascararoller een tiende streepje op de witte tegelmuur. Rachid, die na

een lange zomervakantie in Marokko als eerste klus dit appartement toegewezen zou krijgen, zou er lang naar staan te kijken, voor hij er met zijn spons overheen zou gaan. Maanden later zou hij in de podcast 'De eenzame uitvaart' vertellen dat die zwarte turfstreepjes als kerven op zijn ziel voelden. Zijn poëtische woorden zouden de kleinzoon van de gastarbeider uit Nador tot een geliefde talkshow-gast maken en hem een column in het Parool opleveren, waarin hij zijn bespiegelingen over het dagelijks leven als schoonmaker zou delen en volhardend de naam van de sjoemelende huisbaas (Arie van de Mast) zou blijven noemen.

Janice ligt weer in bad. Ze heeft het koud en ze moet plassen. De streep licht die eerder onder de deur van de badkamer kwam is verdwenen. Kennelijk is er weer een dag voorbij, maar eerlijk gezegd is ze de tel een beetje kwijt. Gewoontegetrouw slaat ze drie keer met de haarborstel op de radiator voor ze probeert op te staan. Ze bijt op haar lip als er een felle pijscheut door haar knie trekt. Beter maar blijven zitten, denkt ze. Ze schuift de handdoek opzij en plast zo goed en zo kwaad als het gaat boven de afvoer. Net als ze weer is gaan liggen voelt ze een warme hand op haar arm. Verward kijkt ze op. Het is Yves, die haar komt halen om verf uit te zoeken voor de kozijnen van hun zomerhuis, zijn zwarte haar wit van het schuren. Hij glimlacht, kust de tranen van haar gezicht en fluistert: 'Kom, kom mee.' Ze probeert op te staan, maar haar knie blijft hardnekkig dienstweigeren. Duizelig is ze ook. 'Wacht even, Yves,' zegt ze, 'wacht op mij.' Maar Yves is al achter het huis verdwenen.

Jacqueline Kuijpers – Breda

Tweede prijs